

عنوان مقاله:

تحلیل روایت شناسانه خداوند در قصه های مثنوی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 17، شماره 62 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

افسانه سعادت - پژوهشگر پسادکترای زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

محسن محمدی فشارکی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

اگرچه پژوهشگران در تحقیقات خود، موضوع خداوند را از دیدگاه های گوناگون کلامی، عرفانی و مذهبی با تاکید بر بخش غیرروایی یا غیرداستانی در مثنوی بررسی کرده اند، اما همچنان این موضوع در قصه های آن پوشیده مانده است. هدف از این پژوهش با روش تحلیلی توصیفی، آن است تا کنش های خداوند را در ۵۷ قصه با توجه به نوع ظهور و اثرگذاری طبقه بندی کند. به همین منظور نگارندگان با تمرکز بر بخش روایی قصه ها، به بررسی موضوع پرداخته اند. در واقع، قصه های مثنوی هم پای دلالت های آکنده از نکته های دقیق عرفانی، توانسته مخاطبان را به حیات روحانی و معنوی بکشاند، و از این طریق آن ها را متوجه حضور مطلق خداوند در زندگی کند. نتایج پژوهش حاکی از آن است که خداوند به عنوان عنصری پیش برنده در روایت های مثنوی گاه از طریق مشیت، قضا، الهام و وحی و یا به طور مستقیم، به عنوان شخصیت کلیدی و گاه به شکل هاتف در ساحت نمادین و تمثیلی، حضوری چشمگیر داشته و مولوی با نمایش چنین کنش هایی بر آن بوده است تا خوانندگان را به نوعی از شناخت برساند.

کلمات کلیدی:

مثنوی معنوی، روایت، خداوند، کنش، شخصیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1229787>

